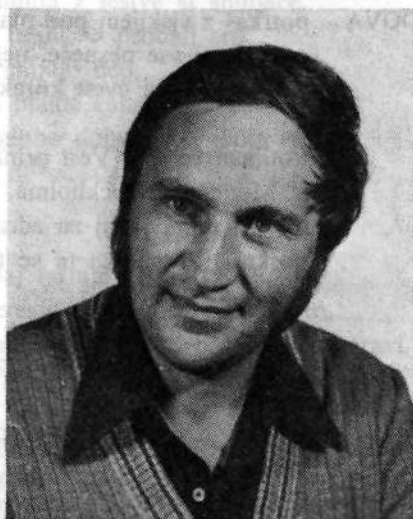




Ivan
Cimerman

MED SVATI GREŠ Pšenica težko klasje v dlan razpira,
prešerno klikne, vzpahne lep fazan,
rapirje zlate sonce pod večer pobira,
brez spovedi in krika ugaša dan.

Med svati greš in seješ vriske,
razlita si med latovje zeleno,
v gibkem pasu čutiš prve stiske,
kri polje v mleko nerojeno.

Ta čas na polju dih zastane,
še gozd je nema, častna straža,
le veter trave k rasti zgane,
in barko prek kodrov žit prevaža.

Strmimo oropani, brez deške sanje,
še včeraj si bila deklič v razcvetu iger;
zdaj moška senca je planila vanje
kot divji, pritajeni tiger.

SLAMNATA

VDOVA

Izbiraš samo slamne vdove,
potrkaš z viskijem pod plaščem v trdi mrak,
od čakanj vse nespeče, negotove
zaznajo moški čvrst korak.

Potihem rečeš: »Vest prinašam,
iz Münchna, Stockholma, kjer tvoj gara,
naroča mi, da naj za zdravje vprašam,
poskusi, če obleka ta se ti poda!«

Iz naročij mnogih lava se usipa,
spet druga zdavnaj so pepel,
prižigaš jih na dlani tega hipa,
kdo živih bi rad v prazno zoglenel?

Dlani so polne mehke ovčje preje,
kot prerok prideš in kot tolažnik,
nekje globoko v tebi mrzla sapa veje,
v poljube oblačiš glasen krik.

Izbiraš samo slamne vdove,
brezplodna leta rad bi maščeval,
hlepenja skrivna obešaš za plotove,
za enim sam boš obležal.

GRUDI KOT
OTROŠKE OČI

Ti legaš z vsakim pod kopice,
če zblodita med mukanjem telet v polje,
v nočeh, ko zaiskre kresnice,
te nekaj težkega v grudih kolje.

Zariješ se v kosmate moške prsi,
nad vama zaprhutne splašen čuk,
pa orješ, riješ po meseni prsti
z mislijo na Tonča. Pa je drug!

Razpletaš vsa razdihana do pasa kite.
Kot otroške oči pokukajo iz kodrov grudi,
roke so pokošena detelja, mehko ubite,
vsa vas se posmehuje ti, in čudi.

A Tonč iz Kanade ne piše!
 Pahnila z lestve si snubače.
 V tujini so prodali srd.
 Krehljajo ded,
 na mlade čakajo orače;
 v gluho dobo pada tvoja strd.

JEST BIL TUKAJ Zdaj farmar si v Kanadi,
 preraslo tvojo glavo je srebro,
 žvenket denarja z berglo se odpravi,
 in išče svoje korenine kot zlato.

Sedita z bratom, in račun z računom križáš,
 koliko glav, in davkov, in obresti, in sinov,
 v krempljih kapitala se še nežnosti približáš,
 pogoltne tuja zemlja sad rodov.

Poletje z razbeljenih ramen otavo stresa,
 vse bliže čas odhoda se primika,
 ilirski, keltski, in slovanski bog
 pesti zapuščena nebesa,
 zlovešče čuk nad dimnikom skovika.

In vzameš kladivo, žeblje,
 JEST TUKAJ BIL napišeš,
 pribiješ lipi listič nad noge,
 za skedenj greš in si oči obrišeš.

Razpara sred dopoldneva nebo
 meglena sled turbinskega reaktivca,
 pod lipo petstoletno — je slovo
 za sliko ostekljenega naivca.

Deževja spirajo napis, polivinil ga ščiti,
 in žebli v telesu starke rjavijo,
 JEST TUKAJ BIL pa hoče, hoče biti,
 še dežne kaplje komaj ga temnijo.